

CHARAKTERYSTYKA DOROBKU NAUKOWEGO

Od 1 października 2010 r. jestem profesorem zwyczajnym Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie oraz Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie. W latach 1977-2008 związany byłem z Uniwersytetem Łódzkim, gdzie przeszedłem całą drogę awansu naukowego na stanowiskach: asystenta (lata 1977-1984), adiunkta (lata 1985-1993), adiunkta doktora habilitowanego (lata 1993-1996), doktora habilitowanego profesora UŁ (lata 1996-1999) i profesora zwyczajnego UŁ (lata 2000-2008). Już w pierwszych latach mojej pracy naukowo-dydaktycznej włączyłem się w doskonalenie kompetencji pedagogicznych nauczycieli akademickich wszystkich wydziałów Uniwersytetu Łódzkiego, prowadząc dla nich zajęcia z metodyki kształcenia w szkole wyższej w ramach studiów podyplomowych dla młodych naukowców. Rozpocząłem też badania w zakresie przygotowywanej pod kierunkiem profesora zwyczajnego Karola Kotłowskiego rozprawy doktorskiej na temat - Metodologiczne aspekty naukowych dociekań nad samowychowaniem. Obroniłem ją w 1985 roku, uzyskując na Wydziale Filozoficzno-Historycznym UŁ stopień naukowy doktora nauk humanistycznych. Lata asystentury wypełniła przede wszystkim praca dydaktyczna, badawcza i samokształcenie. W swoich zainteresowaniach naukowych nawiązywałem do łódzkiej szkoły pedagogiki filozoficznej i badań myśli pedagogicznej takich jej przedstawicieli, jak Sergiusz Hessen i Karol Kotłowski. Interesowałem się filozoficznymi przesłankami samowychowania jako nieobecnego fenomenu w polskiej, powojennej myśli pedagogicznej, w tym głównie w teorii wychowania.

W czerwcu 1992 r. zamknąłem z wynikiem pozytywnym przewód habilitacyjny na Wydziale Pedagogicznym Uniwersytetu Warszawskiego na podstawie dorobku naukowego oraz rozprawy habilitacyjnej pt. *Przekraczanie granic wychowania. Od 'pedagogiki dziecka' do antypedagogiki (Acta Universitatis Lodzianensis, Łódź 1992)*, zaś Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych nadała mi z dniem 25.10.1993 r. stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki - pedagogiki ogólnej. Po habilitacji powierzono mi w UŁ zadanie powołania do życia Zakładu Teorii Wychowania UŁ, którym kierowałem do 2007 r. W grudniu 1998 r. otworzyłem na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu przewód o nadanie mi tytułu naukowego profesora, który został zakończony pozytywną uchwałą tej Rady, zaś po rozpatrzeniu mojego dorobku przez Centralną Komisję ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych postanowieniem z dnia 4 listopada 1999 r. Prezydent RP nadał mi tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych. W latach 1999 – 2002 byłem członkiem Senatu UŁ.

Po uzyskaniu tytułu profesora powierzono mi funkcję kierownika Katedry Teorii Wychowania na Wydziale Nauk o Wychowaniu UŁ, którą pełniłem do 2007 r. Zmiany w ustawie *Prawo o szkolnictwie wyższym* oraz w Statucie UŁ spowodowały, że nie mogłem tych funkcji dłużej pełnić ze względu na funkcję rektora WSP w Łodzi, a pomimo równoległego zatrudnienia w UŁ na stanowisku profesora zwyczajnego. Dokonałem zatem wyboru opuszczenia UŁ na rzecz pedagogicznej uczelni w Łodzi (z którą związany byłem w latach 2004 -2010), by stworzyć nowe środowisko dydaktyczne i naukowo-badawcze według własnej wizji reprezentowanej przeze mnie nauki. W ciągu czterech ostatnich lat uzyskałem znaczący sukces, gdyż jest to szkoła wyższa, która w wyniku zaledwie kilku lat mojej pracy i zaangażowania zespołu współpracowników przekształciła się z wyższej szkoły zawodowej w uczelnię z pełnymi uprawnieniami do kształcenia na studiach I i II stopnia. Realizowałem w

tym zespole badania w konsorcjach międzynarodowych, skupiających naukowców z uniwersytetów publicznych kilku państw Unii Europejskiej, a także prowadzę badania naukowe w ramach współpracy z liczącymi się uniwersytetami w Norwegii, na Słowacji i w Czechach. Naruszenie zasad etycznych i obyczajów akademickich przez właścicielkę tej szkoły sprawił, że [złożyłem rezygnację z funkcji rektora](#) i zakończyłem współpracę z dn.30 września 2010 r. Piszę o tym więcej w swoim blogu (www.sliwerski-pedagog.blogspot.com)

We wrześniu 2008 r. wyraziłem zgodę na pomoc Katolickiemu Uniwersytetowi w Ružomberoku na Słowacji w rozwiązaniu problemu, który kładł się cieniem także na polskie środowisko akademickie poza granicami kraju. W związku z formułowanymi zarzutami o niewłaściwym przeprowadzaniu przez polskich naukowców przewodów habilitacyjnych i profesorskich w tym właśnie uniwersytecie zaproponowałem, by włączyć członków Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN w proces recenzencki, dzięki czemu będzie można zweryfikować tak zasadność zarzutów, jak i ograniczyć niepożądane praktyki. Znam język słowacki i czeski, tłumaczyłem rozprawy naukowe z tych języków na język polski, toteż mogłem weryfikować merytorycznie treść składanych tam wniosków habilitacyjnych. Od września 2008 do chwili obecnej zostały przeprowadzone w KU w Ružomberku dwa przewody habilitacyjne polskich naukowców z udziałem profesorów - członków Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN. Z końcem września 2010 r. zrezygnowałem z dalszej współpracy z tą uczelnią. Nadal współpracuję z Uniwersytetem w Trnawie i Uniwersytetem w Preszowie na Słowacji.

Dla Ministerstwa Szkolnictwa, Młodzieży i Sportu w Republice Czeskiej recenzowałem 2 wnioski o granty naukowe i 2 wnioski w awansie naukowym naukowców z Czech, a przeprowadzanych na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jana Amosa Komeńskiego w Bratysławie. W latach 2008 – 2010 moim drugim miejscem pracy była Dolnośląska Szkoła Wyższa we Wrocławiu, gdzie – ze względu na jej uprawnienia akademickie – kształciłem m.in. doktorantów i prowadziłem seminaria magisterskie oraz badania naukowe. Ze względu jednak na duże odległości, [z żalem zrezygnowałem z tej współpracy](#), gdyż są tam znakomite warunki do działalności naukowo-badawczej i dydaktycznej. Uczelnia ta jako jedyna z wszystkich wyższych szkół niepublicznych w Polsce ma pełne uprawnienia do prowadzenia przewodów na stopnie i tytuł naukowy w dziedzinie nauk humanistycznych, z dyscypliny pedagogika.

W wyniku wyborów wszedłem w skład Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów (kadencja 2007-2010). Od 2007 r. jestem wiceprzewodniczącym Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN, gdzie wspieram rozwój kadr naukowych w kraju włączając się w organizowane przez prof. zw. dr hab. Marię Dudzikową Letnie Szkoły Młodych Pedagogów KNP czy organizowane przez nią seminaria podoktorskie. W bieżącym roku powołałem przy Komitecie Nauk Pedagogicznych Zespół Teorii Wychowania, w ramach którego wydajemy w Internecie materiały naukowe dotyczące tej subdyscypliny wiedzy pedagogicznej i animujemy konferencje naukowe oraz wymianę doświadczeń z zakresu kształcenia studentów w ramach tego przedmiotu. W 2009 r. zostałem powołany na funkcję Przewodniczącego Zespołu Integracyjno-Eksperymentalnego Pedagogiki i Kształcenia przy Wydziale I Nauk Społecznych PAN celem przygotowania ekspertyzy na temat oceny nauki. Stosowny dokument mój Zespół przedłożył Prezydium PAN w czerwcu 2010 r. W tym też roku kandydowałem na członka-korespondenta PAN, uzyskując najwyższe poparcie wśród członków KNP PAN.

Od 12 lat jestem członkiem zwyczajnym Łódzkiego Towarzystwa Naukowego oraz od 5 lat wiceprzewodniczącym Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego. W ubiegłym roku

powołałem Oddział Łódzki Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego, któremu przewodniczę. Włączałem się też w latach 1997-2003 w prace związane z jakością kształcenia wyższego kierując przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego MEN Zespołem ds. opracowania „Minimalnych wymagań programowych na studiach magisterskich i zawodowych - pedagogika”. Od 2000 r. wszedłem w skład grupy ekspertów Uniwersyteckiej Komisji Akredytacyjnej, której członkiem byłem przez dwie kadencje. W ramach tych zadań akredytowałem pedagogikę jako kierunek kształcenia na uniwersytetach w Krakowie, Lublinie i Warszawie. W 2002 r. zostałem też powołany przez Ministra Edukacji Narodowej na członka Państwowej Komisji Akredytacyjnej, gdzie pracowałem w Zespole Nauk Społecznych i Prawnych do końca I kadencji (lata 2002-2004), a obecnie jestem ekspertem PKA, przewodnicząc zespołom wizytującym uczelnie publiczne i niepubliczne. W toku tej kadencji oceniałem jakość kształcenia w kilkudziesięciu uczelniach akademickich i w wyższych szkołach zawodowych w Polsce.

Od 2004 r. jestem ekspertem Sekcji Psychologia i Pedagogika (H01F) na wniosek Zespołu Nauk Humanistycznych (H-1) przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, gdzie do chwili obecnej kwalifikuję wnioski o finansowanie badań naukowych z pedagogiki, zaś w 2006 r. weryfikowałem ocenę parametryczną jednostek organizacyjnych uniwersytetów i akademii pedagogicznych. Zostałem też mianowany przez MNiSW na kadencję 2007 – 2010 do składu Zespołu specjalistycznego do oceny czasopism naukowych dla potrzeb przyszłej oceny parametrycznej.

Wypromowałem 11 doktorów nauk humanistycznych w dyscyplinie pedagogika oraz recenzowałem 60 dysertacji doktorskich, 43 rozprawy habilitacyjne i 14 wniosków na tytuł naukowy (w tym 2 dla Rady Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Komeńskiego w Bratysławie). Pięciu spośród moich doktorantów uzyskało w konkursach Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego granty promotorskie, pozytywnie je finalizując. Rozprawy 6 wypromowanych przeze mnie doktorów ukazały się drukiem w renomowanych polskich oficynach naukowych, wpisując się w rozwój nauk pedagogicznych w Polsce. Są to prace Joanny Michałak, Joanny Szewczyk, Moniki Wiśniewskiej-Kin, Teresy Wejner, Aliny Wróbel (ta praca została dodatkowo przetłumaczona na język czeski i wydana także w Pradze) i Małgorzaty Kosiorek. Jest to zarazem dla mnie najlepszy sprawdzian wartości naukowej badań w ramach prac awansowych młodych kadr naukowych.

W latach 1996-1998 współtworzyłem raport na temat polityki oświatowej w gminie Warszawa – Centrum, zaś w 2009 r. zakończyłem badania nad polityką oświatową w gminie Konstantynów Łódzki, opracowując zarazem dla władz samorządowych strategię rozwoju oświaty. Od 2000 r. jestem ekspertem MEN ds. awansu zawodowego nauczycieli. Z tego tytułu uczestniczyłem w ocenie 18 wniosków o awans zawodowy nauczycieli. Współpracuję też z Rzecznikiem Praw Dziecka, dla którego to urzędu przygotowuję ekspertyzy o stanie przestrzegania praw dziecka w polskiej oświacie i o ewoluującej w tym zakresie współczesnej myśli pedagogicznej. Tylko w 2009 r. dwukrotnie przewodniczyłem Kapitułom konkursu na najlepszy program wychowania przedszkolnego, którego organizatorem było Ministerstwo Edukacji Narodowej. Od 2004 r. jestem już drugą kadencję przy Łódzkim Towarzystwie Naukowym członkiem Kapituły Konkursu im. Ireny Lepalczyk na najlepszą rozprawę naukową z pedagogiki społecznej, recenzując wnioski kandydatów do tej zaszczytnej nagrody środowiska akademickiego.

Moje zainteresowania naukowe koncentrują się na interdyscyplinarnych badaniach oświatowych w zakresie innowatyki pedagogicznej – ruchu nowatorstwa pedagogicznego,

szkolnictwa alternatywnego oraz teorii i nurtów współczesnych nauk o wychowaniu. W toku 32 lat swojej pracy w UŁ w Łodzi, DSW we Wrocławiu i APS w Warszawie opublikowałem przeszło 600 rozpraw naukowych i popularnonaukowych, w tym: 25 monograficznych rozpraw autorskich, 2 współautorskie, 16 prac zwartych pod moją redakcją, 8 prac zwartych jako współredaktor i 14 monografii pedagogicznych obcojęzycznych (niemieckie i czeskie) jako ich redaktor naukowy. W ostatnich latach wydałem dwa podręczniki akademickie, pierwszy z udziałem polskich profesorów, „Podręcznik Akademicki „Pedagogika” (współred. Z. Kwieciński), Wydawnictwo Naukowe PWN, tom 1 – 2, Warszawa 2003, który uzyskał w 2005 r. III nagrodę Rektora UŁ na najlepszy podręcznik akademicki oraz drugi podręcznik, rozszerzający dotychczasowy o reprezentatywne dla subdyscyplin pedagogiki teksty profesorów Wielkiej Brytanii, Niemiec, Szwajcarii, Włoch, Czech, Finlandii, ale także i z Polski, który ma charakter międzynarodowy - „Pedagogika” (tom 1-3, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2006). Także ten podręcznik uzyskał III nagrodę Rektora UŁ w Konkursie na najlepszy podręcznik akademicki 2006 r. Aktualnie pracuję nad czwartym tomem tego międzynarodowego podręcznika akademickiego. W 2009 r. ukazały się kolejne moje książki, a mianowicie: *Problemy Współczesnej Edukacji, Dekonstrukcja Polityki Oświatowej III RP* (Wydawnictwo Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2009); *Przyrzeczenie harcerskie. Historia. Manipulacje. Metodyka* (Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków 2009), który to tytuł uzyskał na 13 Targach Książki w Krakowie wyróżnienie w Konkursie na najlepszą książkę historyczną oraz *Współczesna myśl pedagogiczna* (Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków 2009). Jestem też autorem tak znaczących dla badań współczesnej myśli pedagogicznej rozpraw, jak: *Przekraczanie granic wychowania* (Łódź 1992), *Współczesne teorie i nurty wychowania* (Kraków 1998, VII wyd. 2008) czy *Pedagogika dziecka. Studium pądocentryzmu* (Gdańsk 2007). Książka *Współczesne teorie i nurty wychowania* została już przetłumaczona i z końcem 2009 r. ukazała się na Słowacji. W 2010 r. wydałem 4 tom podręcznika akademickiego „Pedagogika” oraz własne rozprawy: *Myśleć jak pedagog* (Sopot 2010) oraz *Teoretyczne i empiryczne podstawy samowychowania* (Kraków 2010).

W moim dorobku naukowym są dwie grupy publikacji autorskich i przygotowanych pod moją redakcją naukową, których problematyka wiązała się z rozwojem społeczeństwa pluralistycznego, otwartego i obywatelskiego. Są to przede wszystkim rozprawy poświęcone szkolnictwu publicznemu oraz alternatywnemu w Polsce i na świecie, ale także rozprawy syntetyczne, z obszaru badań porównawczych idei i myśli pedagogicznej, które wnoszą istotne uzasadnienie do wiedzy teoretycznej i praktycznych rozwiązań edukacyjnych w naszym kraju. Okres ich powstawania jest bezpośrednio związany z moim czynnym zaangażowaniem w sferę szeroko pojmowanej oświaty publicznej i niepublicznej, a także w prowadzenie badań nad współczesnymi przemianami myśli pedagogicznej.

W latach 1990-1995 zainspirowałem środowisko szkolne Łodzi, makroregionu łódzkiego oraz innych miast np. Warszawy, Nowego Sącza, Lublina, Poznania, Wrocławia, Torunia, Oleśnicy, Krakowa i Gdańska do tworzenia "klas autorskich", "klas innowacyjnych" w szkolnictwie publicznym na poziomie edukacji wczesnoszkolnej, a bazujących na opracowanym wspólnie z żoną Wiesławą eksperymencie w zakresie edukacji autorskiej. Świadectwem pracy naukowej w tym obszarze są takie książki, jak: *Edukacja w wolności* (współautor W. Śliwerska, Kraków 1991, II wyd. 2009); *Wyspy oporu edukacyjnego* (Kraków 1993; II wyd. 2009); *Klinika szkolnej demokracji* (Kraków 1996; II wyd. 2009); *Edukacja autorska* (Kraków 1996; II wyd. 2009); *Jak zmieniać szkołę?* (Kraków 1998; II wyd. 2009); *Bariery i możliwości wyrównywania szans edukacyjnych dzieci i młodzieży w reformowanej szkole* (Łódź 1999; II wyd. 2009); *Edukacja pod prąd* (Kraków 2001; II wyd. 2009); *Program*

wychowawczy szkoły (Warszawa 2001) i *Rada szkoły. Rada oświatowa* (Kraków 2002). Śląska Społeczna Rada Oświatowa przyznała mi w 2003 r. honorowy tytuł *Amicis Educatio* jako jednej z trzech osób - obok prof. Andrzeja Zolla, Rzecznika Praw Obywatelskich i dr. Jana Kropiwnickiego, redaktora naczelnego „Nowe w Szkole” - za zasługi na rzecz uspołecznienia polskiej edukacji i upodmiotowienia w niej uczniów oraz rodziców.

Większość artykułów naukowych, poświęconych teoriom wychowania, polityce oświatowej czy pedagogice szkolnej zamieszczałem na łamach takich wydawanych w Polsce pism pedagogicznych jak: *Kwartalnik Pedagogiczny, Ruch Pedagogiczny, Forum Oświatowe, Człowiek – Teraźniejszość – Edukacja, Studia Edukacyjne, Przegląd Pedagogiczny, The New Educational Review, Keryks. Międzynarodowy Przegląd Religijno-Pedagogiczny, Problemy Wczesnej Edukacji, Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze, Nauczyciel i Wychowanie, Dydaktyka Szkoły Wyższej, Edukacja i Dialog, Gestalt, Edukacja. Studia. Badania. Innowacje, Społeczeństwo Otwarte, Nowa Szkoła, Życie Szkoły, Wychowanie Na Co Dzień, Szkoła Zawodowa, Dyrektor Szkoły, Wszystko dla Szkoły* i *Nowe w Szkole*. Jestem stałym felietonistą miesięczników oświatowych: *Blżej Przedszkola* oraz *EduFakty*.

Współpracuję z renomowanymi wydawnictwami naukowymi w kraju, jak: Wydawnictwo Naukowe PWN, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne w Warszawie, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne w Warszawie, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne i Oficyna Wydawnicza „Impuls” w Krakowie. Jestem członkiem rad naukowych/programowych takich czasopism naukowych jak: *The New Educational Review*“ (od 2003), „Rocznika Pedagogicznego“ Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN (od 1998 r.); „*Ars Educandi*” - Zeszytów Naukowych Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Gdańskiego (od 1998 r.); „*Forum Oświatowe*” (od 2000); „*Chowanna*“ (od 2002); „*Problemy Wczesnej Edukacji*” (od 2005); „*Człowiek-Teraźniejszość-Edukacja*” (od 2008); *Międzynarodowego Rocznika Filozofii Kształcenia i Wychowania* („*Jahrbuch für Bildungs-und Erziehungsphilosophie*”) z siedzibą w Magdeburgu (Niemcy w l. 1996 -2005, tzn. do zakończenia edycji czasopisma) i „*Keryks*” *Międzynarodowy Przegląd Katechetyczno-Pedagogiczno-Religijny* (od 2005)

Stworzony przeze mnie model zreformowanego kształcenia wczesnoszkolnego został wdrożony w 1994 r. na Słowacji w 58 klasach szkół podstawowych Preszowa. Znalazł on swoje potwierdzenie w najnowszym podręczniku prof. Miroslava Zeliny z Uniwersytetu w Bratysławie (M. Zelina, *Alternatívne školstvo. Alternatívne školy. Alternatívna pedagogika. Alternatívne pedagogické koncepcie a smery*, Bratislava 2000) a także w monografii Marii Matulčíková, *Reformno/pedagogické a alternatívne školy a ich prínos pre reform*, Bratislava 2007). Dzięki współpracy zagranicznej włączyłem się do doskonalenia pedagogów oraz do upowszechniania w naszym kraju najnowszych osiągnięć w naukach pedagogicznych innych krajów. Z mojej też inspiracji realizowany był bilateralny projekt doskonalenia międzykulturowego pedagogów ze Szwajcarii i Polski. Zainteresowanie przedmiotem moich badań i eksperymentów pedagogicznych spowodowało, że zapraszano mnie z wykładami i prelekcjami zarówno w ramach Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego czy Polskiego Komitetu Korczakowskiego, jak i na różnego rodzaju kursy, warsztaty doskonalenia zawodowego czy seminaria organizowane przez instytuty/zakłady kształcenia nauczycieli, ośrodki akademickie czy placówki oświatowo-wychowawcze.

Od początku swojej pracy naukowej prowadzę w środowisku nauczycielskim i akademickim we współpracy z centralnymi i regionalnymi Ośrodkami (dawniej instytutami) Kształcenia Nauczycieli i Wojewódzkimi Ośrodkami Metodycznymi w kraju działalność oświatową.

Wygłosiłem przeszło 170 prelekcji (zajęć aktywizujących) dla kadry kierowniczej administracji oświatowej, pedagogów i wychowawców-społeczników w naszym kraju. W latach 1998-2004 opiekowałem się też od strony naukowej studiami podyplomowymi dla moderatorów wewnątrzszkolnego doskonalenia nauczycieli oraz w zakresie zarządzania oświatą. Nadal współpracuję z Wydziałem Zarządzania UŁ prowadząc zajęcia na studiach podyplomowych dla kadr kierowniczych oświaty. Od 2006 r. przewodniczę Radzie Społeczno-Doradczej Łódzkiego Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Praktycznego w Łodzi.

Mój dorobek naukowy jest także wynikiem staży w Uniwersytecie im. E. Purkyne w Brnie, Uniwersytecie J. Liebiga w Giessen, Uniwersytecie J. Safarika w Koszycach, Departamentu Edukacji w kantonie Lucerna oraz współpracy z Ośrodkiem Studiów Kulturowych i Edukacyjnych w Toruniu. Wynikami swoich badań dzieliłem się, uczestnicząc w konferencjach poza granicami kraju (w RFN, Austrii, Szwajcarii, Czechach, Słowacji, Francji i na Węgrzech) oraz w krajowych kongresach i sympozjach pedagogicznych. Opiekowałem się gośćmi zagranicznymi z Niemiec, Słowacji, Czech, Ukrainy, Austrii i Szwajcarii. W latach 2003-2005 uczestniczyłem w zagranicznym projekcie badawczym pt. Relativizacja authority a její dopady na současnou mládež (Wpływ relatywizacji autorytetów na współczesną młodzież), który był realizowany na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Karola w Pradze. W latach 2007-2009 brałem udział w międzynarodowym projekcie badawczym (Polska-Czechy-Słowacja) pt. Nauczyciel w krajach postsocjalistycznych jako sprawca i ofiara manipulacji. Od 2008 r. uczestniczę w tzw. norweskim grantie naukowo-badawczym ROBUSD (Reducing Bullying Strengthening Diversity - „Redukcja przemocy szkolnej - wzmacnianie różnicowania”) finansowanym ze środków UE w ramach współpracy naukowej z University of Stavanger w Norwegii.

Uczestniczyłem w l. 1977–2010 w 219 konferencjach naukowych (krajowych i zagranicznych). Od 1992 r. prowadzę cyklicznie, co 3 lata, międzynarodowe konferencje „Edukacja alternatywna – dylematy teorii i praktyki”. W ich sześciu edycjach (1992, 1995, 1998, 2001, 2005, 2009) uczestniczyło łącznie przeszło 1900 naukowców i nauczycieli-nowatorów z Polski oraz krajów europejskich. W wyniku tej inicjatywy ukazały się pod moja redakcją naukową przekłady rozpraw naukowców z różnych ośrodków akademickich Europy, jak: H. von Schoenebeck, *Antypedagogika w dialogu. Wprowadzenie w rozmyślanie antypedagogiczne*, (Toruń 1991); Brühlmeier A., *Edukacja humanistyczna*, (Kraków 1993); H. von Schoenebeck, *Antypedagogika. Być i wspierać zamiast wychowywać*, (Warszawa 1994); H. von Schoenebeck, *Kocham siebie takim jakim jestem. Antypedagogiczna filozofia życia* (Kraków 1994); *Pedagogika alternatywna - dylematy teorii*, (Kraków 1995); *Pedagogika alternatywna – dylematy teorii i praktyki* (Kraków 1998); *Edukacja alternatywna. Nowe teorie, modele badań i reformy*, (współred. Jacek Piekarski, Kraków 2000); *Nowe konteksty (dla) edukacji alternatywnej XXI wieku* (Kraków 2001); *Pedagogika alternatywna. Postulaty. Projekty i Kontynuacje* (2007); *Pedagogika alternatywna. Tom II. Innowacje edukacyjne i reformy pedagogiczne* (2007); Gutek G.L., *Filozoficzne i ideologiczne podstawy edukacji* (Gdańsk 2003); Lippitz W., *Studia fenomenologiczne w obrębie nauki o wychowaniu*, (Kraków 2005); Retter H., *Komunikacja codzienna w pedagogice*, (Gdańsk 2005); Průcha J., *Pedagogika porównawcza. Podstawy międzynarodowych badań oświatowych*, (Warszawa 2004); Heinz-Hermann Krüger, *Wprowadzenie w teorie i metody badawcze nauk o wychowaniu* (Gdańsk 2005). Publikacje te mają istotne znaczenie zarówno dla debat naukowych w pedagogice, jak i w reformowaniu oświaty w naszym kraju, stanowiąc spójną całość i przyczyniając się do lepszej orientacji polskich pedagogów w przemianach współczesnej edukacji oraz ewolucji myśli naukowej. W

swoich analizach postrzegam pedagogikę porównawczą i szkolną zgodnie z najnowszymi trendami w nauce światowej – jako wiedzę interdyscyplinarną. Taki charakter mają też moje teksty, które są ujmowane i analizowane w szerokich kontekstach politycznych, społecznych i kulturowych.

W latach 1993-2006 gościnnie prowadziłem wykłady w krajowych uczelniach akademickich oraz poza granicami (m.in. Uniwersytet Karola w Pradze, Uniwersytet Ostrawski w Czechach, Uniwersytet Preszowski na Słowacji, Uniwersytet im. J.A. Komeńskiego w Bratysławie, Uniwersytet im. Liebiga w Giessen, Uniwersytet w Münster i Uniwersytet w Wiedniu). Czterokrotnie wchodziłem w skład kadry kierowniczej komitetów programowych najważniejszych dla dyscypliny ogólnopolskich zjazdów pedagogicznych – w Olsztynie (2001), we Wrocławiu (2004), Lublinie (2007) i w Toruniu (kieruję sekcją VI w ramach Komitetu Programowego Zjazdu jaki ma się odbyć w 2010 r.). W 2007 r. powołałem do życia przy WSP w Łodzi Centrum Konferencyjne i Badań nad Edukacją Demokratyczną w Europie Środkowo-Wschodniej organizując w 2008 r. pierwszą Międzynarodową Konferencję „Edukacja demokratyczna” z udziałem twórców szkół wolnych w Wielkiej Brytanii, Niemczech i USA.

Dwukrotnie uzyskałem nagrodę Ministra Edukacji Narodowej za osiągnięcia naukowe. Za swoją dotychczasową działalność naukową, dydaktyczną i społeczną zostałem odznaczony m.in.: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1992) Odznaką za Zasługi dla Miasta Łodzi (1994), Złotym Krzyżem Zasługi (1999) i Medalem „UŁ w Służbie Społeczeństwu i Nauce” (2002).

12.10.2010 (aktualizacja)